

SZILÁGYI DOMOKOS HÁTRAHAGYOTT VERSEIBŐL

EGY GÉP RABJA VAGYOK...

Egy gép rabja vagyok. Egy írógépe.
Rababb, mint kurtavasban a rab.
Taposnám, kalapáccsal zúznám péppé.
De nem szabad.
Ó, mennyi mindent megutáltam,
csak amiatt, mivel tilos.
Robbanásig feszült gőzmozdony — álltam:
nincs indulás: a szemafor piros.
Nincs kinek és nincsen mit szemrehánynom.
Végső soron magam rabja vagyok.
S tán nincs is szemafor, mert vakvágányon
állok — már a remény is elfogyott,
az indulásé. Miért? hova? merre?
és meddig, meddig, uramistenem?
Mindegy már. Nincs a teriinek se terhe,
és nem segítsz, nem segíthetsz, te nem.
Hát járom, mert járnom kell, míg lehet,
az utat, melyen hajdan elindultam,
s káromlom az összes isteneket
— ennyi az enyém — rabbá-szabadultam.

NAPRAFORGÓK

Egyedül vagyok, mint a sárga
napraforgó szomorúsága.
Az ég alatt ragyog a nyurga nyár. Száll
a szőke búzaföld. Amarra pár szál
katáng kurjongat kéken
szememnek itt lenn s odafönn az égen.
Ökörnyállal az ősz előreköpdös.
Lomboknak készül ezerszínű köntös.
De még zölden üdell a tó,
báránylevélkék legelnek rajta, kiknek
szigorú pásztora a nap-ikrek:
egyik a magasban, másik a mélyben látható.
Fekszem a földön, engedelmes foglya,
s mint magvető, aki marokba fogja
a szórni való élést — én, im,
próbálok megmarkolni szétszólt igéim,
hogy ne legyek egyedül, mint a sárga
napraforgó szomorúsága,
a mint ki termett szomorúságra —
talán a sors kivéd
(rakoncátlan hivat);
fekszem hason, hátam vetem az égnek —
csak így ér valamit e földi lét,
szétszóltában napra forgó igéknek.

(1976 nyarán)